

Arrest

nr. 336 255 van 19 november 2025
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Peruviaanse nationaliteit te zijn, op 21 november 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VAN CUTSEM.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Peruviaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 1 augustus 2022 België binnen met haar paspoort en verzoekt op 25 april 2023 om internationale bescherming. Op 17 oktober 2024 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 22 oktober 2024 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, Z(...) P(...) C(...), verklaart de Peruviaanse nationaliteit te bezitten, Quechua van etniciteit te zijn en afkomstig te zijn uit Apurimac. U heeft uw middelbaar diploma behaald in Peru en heeft van 2019 tot 2021 in een gemeentehuis gewerkt in het kader van een bebossingsproject.

De halfbroer van uw moeder, uw oom I(...), heeft u tweemaal proberen aan te randen toen u achttien jaar was (i.e., in het jaar 2018 of 2019). Hij, alsook uw tante S(...), vielen u en uw gezinsleden ook eerder al lastig

en ze sloegen en bedreigden jullie wegens een grondconflict. Uw moeder diende een klacht in omtrent dit geweld en uw oom kreeg bepaalde voorwaarden opgelegd, maar de problemen bleven voortduren.

In 2019 bleek u zwanger te zijn van uw toenmalige vriend E(...). Hij wilde de verantwoordelijkheid van de zwangerschap niet opnemen en diende u stiekem een abortuspil toe. Toen u vervolgens naar het ziekenhuis ging, zag de dokter aan uw bloedwaarden dat u een illegale abortus had gepleegd en hij bracht de politie hiervan op de hoogte. U vertrok daarop naar het huis van uw grootouders, waar u verbleef tot uw vertrek uit Peru.

Op 30 juli 2022 verliet u Peru en op 1 augustus 2022 kwam u aan in België. Op 25 april 2023 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw originele paspoort en identiteitskaart neer. U legt ook een kopie van een Peruviaanse bloedanalyse neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde sprake is van bijzondere procedurele noden evenals dat het opportuun is om u bepaalde steunmaatregelen te verlenen om hieraan tegemoet te komen. U gaf zowel bij de 'Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ' als bij de CGVS vragenlijst aan een voorkeur te hebben voor een vrouwelijke tolk en Protection Officer omdat u zich dan meer op uw gemak voelt (zie administratief dossier; CGVS vragenlijst, punt 6). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd uw interview afgenomen door een vrouwelijke PO en met een vrouwelijke tolk. Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u uw verblijf op het grondgebied van het Rijk op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigt dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw problemen in Peru, omwille van onderstaande redenen.

Ten eerste is uw gedrag niet te rijmen met een nood aan internationale bescherming.

- Hoewel u reeds op 1 augustus 2022 in België arriveerde, heeft u pas op 25 april 2023 een verzoek om internationale bescherming ingediend. Een dergelijk laattijdig verzoek is moeilijk in overeenstemming te brengen met of getuigt geenszins van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

- U verklaart dat u niet op de hoogte was van het bestaan van een asielprocedure (CGVS, p. 5), maar dit is geen afdoende verklaring voor een dergelijk laattijdig verzoek om internationale bescherming. Van iemand die beweert een dergelijke vrees te hebben, kan namelijk worden verwacht dat die actief op zoek gaat naar informatie omtrent het legaliseren van zijn verblijf.

- Bovendien zijn uw verklaringen hierbij weinig geloofwaardig te noemen. Zo gaf u aan dat u naar België bent gekomen met de intentie om weg te vluchten van uw oom, maar u wist klaarblijkelijk dan wel niet dat er in België een asielprocedure bestond. Gevraagd waarom u voor België koos, verklaarde u dat het was omdat het een ver land is en dit het eerste land was dat in u opkwam. Wetende dat u volgens uw verklaringen geen familie heeft in België, is het des te vreemd dat u bij aankomst in België helemaal geen regelingen had gemaakt qua verblijf. Nochtans verklaarde u uw reis zelf geregeld te hebben en uw ticket bij een reisorganisatie gekocht te hebben. Dat u dan helemaal niet nagedacht zou hebben waar u dan zou verblijven, maar u toevallig een Peruviaanse dame tegenkwam op straat die u daarna uitnodigde om bij haar te

verblijven, is volstrekt ongeloofwaardig. Hetzelfde kan gezegd worden over uw verklaring dat u later van een Peruviaanse dame op straat te horen kreeg dat er in België een asielprocedure bestond (CGVS, p. 5-6).

Voorgaande bevindingen ondermijnen bijgevolg ernstig uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in het bijzonder.

Ten tweede slaagt u er niet in om uw abortus en uw vrees ten gevolge ervan aannemelijk te maken.

- Uw abortus dateert van eind 2019 en u geeft aan dat het ziekenhuis de autoriteiten hiervan op de hoogte brachten tijdens uw consultatie en dat u problemen kende met de autoriteiten (CGVS, p. 7, 9-10; zie map 'Documenten'). U heeft Peru echter pas eind juli 2022 verlaten, wat betekent dat u nog minstens tweeënhalf jaar na uw abortus in Peru heeft gewoond. Bovendien heeft u gedurende deze periode twee jaar gewerkt in een gemeentehuis, namelijk van 2019 tot 2021 (CGVS, p. 4), wat niet te rijmen valt met uw verklaringen omtrent uw beweerdde problemen met de autoriteiten.

- Ondanks verschillende (bij)vragen slaagt u er niet in te overtuigen dat u door de autoriteiten vervolgd werd of dat er een juridische procedure in Peru was gestart. Zo verklaart u vaagweg dat u problemen had met de politie en dat ze u zochten, maar u kan geen antwoord bieden op de vraag hoe ze u dan zochten. Gevraagd of de politie dan naar uw huis is langsgesproken of u een oproeping heeft gestuurd, antwoordt u dat u geen enkele oproeping heeft ontvangen omdat u niet meer in de stad woonde en uw nieuw adres niet had doorgegeven aan de commissaris (CGVS, p. 7-8, 10-11). Uw moeder woonde echter steeds op hetzelfde adres en u staat tot op heden met haar in contact. Dat u van haar niet te horen zou krijgen of er oproepingen van de politie waren gearriveerd, is niet geloofwaardig. U geeft vervolgens aan dat u niet weet wat het commissariaat verder heeft gedaan met de informatie van uw abortus en u heeft zich ook niet proberen informeren hierover via andere personen zoals een advocaat (CGVS, p. 10-11). Uiteindelijk geeft u aan dat u niet weet of er een onderzoek naar u is gestart omtrent deze abortus, waardoor dus ook niet gesteld kan worden dat u effectief vervolgd werd door de autoriteiten hieromtrent.

- U legt hier bovendien ook tegenstrijdige verklaringen over af. Zo verklaart u dat u na uw ziekenhuis bezoek in het huis van uw grootouders bent gaan wonen wegens deze problemen met de politie. U zou dan zes maanden later Peru hebben verlaten (CGVS, p. 7). Dit kan onmogelijk kloppen, aangezien uw abortus van 2019 dateert en u Peru pas halverwege 2022 heeft verlaten en dus niet zes maanden na de abortus.

- Gevraagd welke intentie u had om naar België te komen, gaf u ook aan dat u van uw oom wilde wegvlugten (CGVS, p. 5). De gedane abortus lijkt dus niet de specifieke aanleiding van uw vertrek geweest te zijn.

- Uit de bloedtest die u indient (zie map 'Documenten') kan, op basis van de HCG waarden, afgeleid worden dat u eind december 2019 inderdaad bloedwaarden had die overeenkwamen met een mogelijke zwangerschap (zie map 'Landeninformatie'). Hieruit blijkt ook dat u in het ziekenhuis een bloedonderzoek liet uitvoeren, maar hieruit kan geenszins afgeleid worden dat er sprake is geweest van een abortus.

- Er wordt op zich niet betwist dat abortus in Peru illegaal is en dat hier gevangenisstraffen of werkstraffen op staan. Echter, gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat er daadwerkelijk sprake is geweest van een abortus en dat u ten gevolge ervan vervolgd wordt door de Peruaanse autoriteiten. Volledigheidshalve kan hieraan nog toegevoegd worden dat u ook geen klacht heeft ingediend tegen uw ex-partner, hoewel uit de hieronder geciteerde informatie blijkt dat dit wel degelijke mogelijk is. Dat de politie u niet zou helpen is geen afdoende rechtvaardiging voor uw nalaten in dit verband (CGVS, p. 11 en 12).

Ten derde heeft u niet aangetoond dat u omtrent de problemen met uw oom niet terecht zou kunnen bij de Peruviaanse autoriteiten.

Vooreerst, blijkt uit uw verklaringen dat uw moeder in het verleden beroep kon doen op de Peruaanse autoriteiten in het kader van de problemen tussen haar en uw oom I(...) en uw tante S(...).

- U verklaart dat uw moeder en haar kinderen – u inclusief – wel al vaker lastig gevallen werden door I(...) en S(...). U geeft aan dat uw oom jullie sloeg, bedreigde en nog ander ongepast gedrag vertoonde (CGVS, p. 6). Uw tante heeft uw moeder in het verleden ook eens geslagen en uitgescholden en nam ook eens uw broertje bij de keel (CGVS, p. 7).

- Toen u 14 of 15 jaar oud was, heeft uw moeder in verband met bovenstaande problemen met I(...) een klacht ingediend bij de politie. Volgens uw verklaringen werd er niet veel aandacht aan besteed omdat jullie op het platteland woonden en uw moeder Quechuan spreekt. U vervolgt dat jullie geen rechtvaardigheid kregen en dat de problemen met uw oom bleven aanhouden (CGVS, p. 2, 6). Echter blijkt uit uw latere

verklaringen dat de politie wel degelijk heeft opgetreden tegen uw oom. Zo geeft u aan dat uw oom een kennisgeving heeft gekregen, dat hij zich moest gaan aanbieden bij de gevangenis en dat hij een contactverbod opgelegd kreeg (CGVS, p. 14-15). U kan hier dus bezwaarlijk stellen dat de politie geen aandacht aan deze klacht besteedde.

- Ofschoon u aanvankelijk aangeeft dat de eerste politieagent met wie uw moeder sprak deze klacht niet wilde opnemen en tegen uw moeder zei dat ze voor familie zaken ergens anders moest zijn, blijkt uit uw latere verklaringen dat uw moeder, weliswaar op een andere plaats, wel degelijk klacht heeft kunnen indienen tegen uw oom (CGVS, p. 13 en 14).

- Hoewel u beweerde dat er weinig gebeurde met de door uw moeder ingediende klacht blijkt uit uw verklaringen dat er wel degelijk stappen zijn gezet (CGVS, p. 14-15). U bent evenwel niet eenduidig over de stappen die effectief gezet zijn. Initieel geeft u aan dat uw oom een kennisgeving kreeg dat hij naar de gevangenis moest gaan, maar dat hij dat niet deed en dat zijn advocaat ervoor zorgde dat de klacht gearchiveerd werd (CGVS, p. 14). Later geeft u dan aan dat hij zich wel degelijk is gaan aanbieden en dat hij dan een contactverbod opgelegd kreeg (CGVS, p. 15). Gevraagd naar de reden van annulering van deze klacht of de naam van I(...) zijn advocaat, blijft u het antwoord schuldig (CGVS, p. 15).

- Vervolgens verklaart u dan dat uw moeder later nog veel andere klachten heeft proberen indienen, maar dat er geen aandacht aan werd besteed. U wijdt dit aan de discriminatie ten aanzien van mensen die Quechua spreken (CGVS, p. 6, 15-16). Uw verklaringen hieromtrent kunnen echter niet overtuigen. Zo is het vreemd dat u aangeeft dat uw moeder niet naar de provincie is geweest om klacht in te dienen, terwijl ze informatie had dat ze die klachten net daar moest indienen en ze haar daar in het verleden ook hebben geholpen (CGVS, p. 14, 16). Ook heeft uw moeder nooit hulp gevraagd aan iemand omtrent het indienen van een klacht. Nochtans spraken veel mensen in haar omgeving, zoals u, perfect Spaans, had uw moeder een goede band met haar vader – die haar een extra stuk grond gaf en haar dus waarschijnlijk ook wel had willen helpen - en heeft uw moeder een partner (CGVS, p. 3, 12, 16).

- Documenten omtrent deze klacht of de juridische procedure kan u niet neerleggen (CGVS, p. 2, 15).

- Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de Peruaanse politie haar politietaken naar behoren vervult. Zo treedt de politie op in situaties van geweld, drugs (gebruik en smokkel), burenruzies, seksueel misbruik, moord, afpersing en andere gemeenrechtelijke feiten. De beschikbare informatie toont tevens aan dat, hoewel er hier ruimte is voor verbetering, in het geval de Peruaanse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen. Zo worden corrupte politieagenten die betrokken zijn in criminele activiteiten, zelfs als ze een hogere functie hebben, vervolgd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Absolute bescherming kan overigens door geen enkele rechtsstaat worden geboden, doch de aanwezigheid van redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade volstaat.

Daarnaast, wat betreft uw persoonlijke problemen met uw oom, wenst het CGVS op volgende zaken te wijzen.

- Ofschoon het Commissariaat-generaal erkent dat geweld tegen vrouwen en meisjes een significant probleem is in Peru, kan evenwel niet a priori worden aangenomen dat elke vrouw of meisje in Peru het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal, die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat seksuele intimidatie is opgenomen in de wetgeving als misdadig en er een gevangenisstraf tot 11 jaar voor gegeven kan worden. In 2019 werd een man voor seksuele intimidatie veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar en acht maanden. Voorts dient te worden aangestipt dat, hoewel geweld tegen vrouwen inderdaad op grote schaal voorkomt in Peru, uit de beschikbare informatie blijkt dat de Peruviaanse autoriteiten zich van deze problematiek bewust zijn en stappen ondernemen om gendergerelateerd geweld te voorkomen, alsook om bescherming te bieden aan slachtoffers van dergelijke vormen van geweld. Zo werd in 2018 een Noodcommissie opgericht om de stijgende cijfers van gendergerelateerd geweld aan te pakken. Bovendien werden de investeringen om gendergerelateerd geweld te bestrijden tussen 2018 en 2019 verdubbeld. Meer dan 100 verschillende acties en programma's werden uitgerold in verschillende sectoren, met onder andere aandacht voor voorzieningen voor slachtoffers, noodcentra voor vrouwen en gespecialiseerde trainingen voor bevoegde ambtenaren. Tegen 2020 werd een

Nationale Preventiestrategie uitgewerkt en geïncorporeerd in het actieplan omtrent gendergerelateerd geweld.

- U verklaart dat uw oom u tweemaal heeft proberen aan te randen, eenmaal toen u 18 jaar was en een tweede maal toen u bijna 19 jaar was (CGVS, p. 6, 13). U heeft echter nooit klacht ingediend hieromtrent, noch politiebescherming gevraagd (CGVS, p. 13).
- Gevraagd waarom u geen klacht indiende, geeft u aan dat u dit niet deed omdat uw moeder vroeger al eens klacht tegen hem indiende, maar de politie toen niets deed (CGVS, p. 13). Echter uit uw latere verklaringen blijkt de politie wel degelijk opgetreden te hebben met betrekking tot de eerdere klacht die uw moeder indiende (cfr. supra).
- In dit kader dient ook opgemerkt te worden dat u perfect Spaans spreekt – en dus niet enkel Quechua -, en ten tijde van de aanrandingspogingen reeds meerderjarig was. Aangezien uw moeder eerder al klacht had ingediend, had u zich bovendien eenvoudig kunnen informeren over de procedure en locatie om een klacht in te dienen. Uw verklaring omtrent het niet (willen) indienen van een klacht is dus geen afdoende verklaring voor het nalaten hiervan.
- Het spreekt voor zich dat, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker om internationale bescherming, aangetoond dient te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming.

Gelet op voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u in het kader van de problemen die u en uw familie met uw oom I(...) gekend zouden hebben niet alle redelijkerwijze van u te verwachten nationale mogelijkheden tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Peru opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Peru geweld voorkomt dat voornamelijk de vorm aanneemt van kleinschalige gemeenrechtelijke criminaliteit. Daarnaast is er sprake van geweld tegen vrouwen, het neerslaan van betogingen en sporadische confrontaties tussen de regeringstroepen en de restanten van de rebellenbeweging Lichtend Pad.

Het merendeel van de geweldincidenten in Peru vallen onder gemeenrechtelijk crimineel geweld dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Peru is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel er onder de naam het Lichtend Pad nog steeds een gewapende beweging actief is in Peru en er soms incidenten plaats vinden, is de rebellenbeweging over de jaren versnipperd geraakt en heeft ze zich voornamelijk toegelegd op de drugshandel. Daarbij laten de restanten van het Lichtend Pad zich vooral opmerken door sporadische aanvallen op overheidstroepen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Peru actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Ten slotte wenst het CGVS op volgende zaken te wijzen.

- Dat u als Quechua zou gediscrimineerd worden (CGVS, p. 16-17), blijkt helemaal niet uit uw verklaringen. Zo geeft u aan dat de politie wel degelijk heeft opgetreden nadat uw moeder klacht indiende in

verband met het huiselijk geweld van uw oom, heeft u onderwijs genoten en heeft u zelfs twee jaar voor de gemeente gewerkt.

- Waar uw advocaat verder nog wijst op uw kwetsbaar profiel, wenst het CGVS te bemerken dat u uw middelbaar diploma in Peru heeft behaald, u perfect Spaans spreekt, u in Peru twee jaar in een gemeentehuis heeft gewerkt en u op eigen houtje naar België bent gekomen en hier negen maanden heeft geleefd zonder enige steun van de Belgische overheid. Uit dit alles blijkt een hoge mate aan zelfredzaamheid. Bovendien had uw moeder eerder al de weg naar de politie gevonden en hebben zij ook wel degelijk opgetreden tegen uw oom. Er kan hier dus geenszins gesteld worden dat u een dermate kwetsbaar profiel had waardoor u de weg naar de politie niet zou vinden.*

Gelet op wat voorafgaat, kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststellingen niet wijzigen.

- Aan uw identiteit wordt niet getwijfeld.*
- Het document omtrent uw bloedresultaten werd hierboven al besproken.*

De informatie waarop deze beslissing zich baseert werd als bijlage aan het administratieve dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen en werd er evenmin vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster maakt tevens gewag van een beoordelingsfout.

Aangaande haar algemene geloofwaardigheid, herhaalt verzoekster dat ze niet op de hoogte was van de te volgen procedure en stelt ze dat ze niet begeleid werd in haar reisweg en bij haar aankomst in België. Zij stelt ook in België geïsoleerd geleefd te hebben, waarbij ze enkel contact had met de vrouw bij wie ze woonde, die geen asielaanvraag indiende en haar verblijfssituatie niet regulariseerde. *“Gezien haar geïsoleerde situatie (...), heeft dan ook niemand haar situatie in vraag gesteld, dan wel de mogelijkheden aan verzoekster ter kennis gebracht”*, zo stelt verzoekster. Verzoekster meent dat derhalve kan worden vastgesteld dat haar persoonlijke situatie een verklaring vormt in de zin van artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet en dat er bijgevolg geen gegronde redenen zijn om aan haar algemene geloofwaardigheid te twijfelen.

Wat betreft haar vermeende abortus, benadrukt verzoekster dat deze abortus op clandestiene wijze verliep, tegen haar wil, en dat dit illegaal is in haar land van herkomst en zij daarom ernstige, gegronde moeilijkheden ondervindt om materieel bewijs met betrekking tot de ondergane abortus te voorzien. Verder verduidelijkt verzoekster dat ze na het bezoek aan het ziekenhuis gedurende zes maanden op ondergedoken wijze bij haar grootouders woonde, en nadien gestart is met werken bij de overheid, waarbij zij nog steeds bij haar grootouders woonde, maar het huis wel verliet om te gaan werken. Ze licht verder toe dat het feit dat ze bij de overheid werkte, niet afdoet aan haar nood aan bescherming, aangezien het contract ondertekend werd onder de naam van haar moeder en zij bijgevolg in de juridische hoedanigheid van haar moeder werkte. Bovendien stelt verzoekster dat haar dossier in zijn geheel bekeken moet worden, waarbij moet worden vastgesteld dat haar zwangerschap vaststaat en niet betwist wordt dat zij vandaag geen kinderen heeft. Haar zwangerschap is bijgevolg vroegtijdig beëindigd, *“door ofwel een natuurlijke ofwel gedwongen miskraam (in de zin van een abortus)”*, waarbij zij aanvoert dat zij in beide gevallen een gegronde vrees voor vervolging koestert. Verzoekster hekelt dat de bestreden beslissing geen argumentatie omvat *“op grond van concrete tegenindicaties die wijzen op het feit dat verzoekster geen abortus onderging”*. Zij wijst in dit kader op het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Verzoekster wijst er verder op dat artsen wettelijk verplicht zijn een melding te maken aan de bevoegde autoriteiten, wanneer er aanwijzingen zijn van een *“criminele abortus”*, waarbij zij verwijst naar de wettelijke bepaling in dit verband (stukkenbundel verzoekster, stuk 3). Verzoekster wijst er tevens op dat de rol van gezondheidsmedewerkers en hulpverleners in de vervolging van vrouwen die een abortus hebben gepleegd ook bekritiseerd wordt in de rechtsleer en citeert in dit verband uit gevoegde informatie (stukkenbundel verzoekster, stuk 4). Zij verwijst nog naar een zaak die voor het VN-Kinderrechtencomité werd gebracht (stukkenbundel verzoekster, stuk 5).

Verzoekster meent dat zij bijgevolg gegronde redenen heeft om aan te nemen dat haar behandelende geneesheer de informatie met betrekking tot haar abortus heeft overgedragen aan de bevoegde politie-eenheden, zoals hij haar heeft meegedeeld en wettelijk verplicht is. Ze stelt dat een vermoeden van abortus volstaat om de strafrechtelijke vervolging in te zetten. Verzoekster benadrukt in dit kader dat een toekomstige beoordeling moet worden gemaakt van haar risico op vervolging bij terugkeer en dat overeenkomstig artikel 48/7 vervolging in het verleden een sterke aanwijzing vormt van vervolging in de toekomst, hoewel dit geen noodzakelijke voorwaarde is.

Voorts gaat verzoekster in op gendergerelateerd geweld, het gebrek aan overheidsbescherming en intersectionele discriminatie. Ze bekritiseert dat de adjunct-commissaris haar verklaringen niet in hun geheel bekeken heeft en licht toe dat haar oom wel een kennisgeving heeft gekregen, maar hij hier niet is op ingegaan en de klacht werd gearchiveerd, waarna de mishandelingen bleven voortgaan. Tevens kadert de door haar omschreven situatie binnen de beschikbare informatie, zo stelt verzoekster. Verzoekster bekritiseert verder dat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing nalaat om melding te maken van het feit dat de klacht *in concreto* niet heeft bijgedragen tot haar veiligheid en dat de daden van vervolging niet hebben opgehouden, waardoor er bijgevolg geen daadwerkelijke bescherming heeft plaatsgevonden.

Verder benadrukt zij een vrouw te zijn, die afkomstig is uit het platteland en behoort tot de Quechua minderheid. Verzoekster meent dat dit ervoor zorgt dat ze niet serieus genomen wordt door de veiligheidsdiensten en zich tegenover hen niet kan uitdrukken in haar eigen taal, ter onderbouwing waarvan zij naar algemene informatie verwijst. Zij wijst er verder op dat ook het VN-Kinderrechtencomité in voormelde zaak tot de conclusie kwam dat de betrokken verzoekster gediscrimineerd werd op grond van haar leeftijd, geslacht, etnische origine en sociale status.

Verzoekster besluit dat de adjunct-commissaris de lat onredelijk hoog heeft gelegd met betrekking tot de bewijslast en een beoordeling maakt die nalaat alle elementen in het dossier in overweging te nemen. Bovendien worden er amper tegenstrijdigheden vastgesteld, aldus verzoekster. Tevens is zij van mening dat haar het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

Uit al het bovenstaande volgt volgens verzoekster dat zij als jonge vrouw van Quechua etniciteit, afkomstig uit het rurale gedeelte van Peru, een gegronde vrees voor vervolging in de vorm van gendergerelateerd geweld

loopt omwille van abortus en familiaal geweld, waarbij de overheid geen adequate bescherming biedt, zoals ondersteund door haar verklaringen en de beschikbare informatie.

Verzoekster vraagt in hoofdorde haar te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

“3. LEY N° 26842 – LEY GENERAL DE SALUD

4. Bron: D.Niamh, D. Cordelia Freeman en S. Rodríguez Castañeda, ‘Beyond the State: Abortion Care Activism in Peru’ in *Signs Journal of Women in Culture and Society*, *Signs Volume 48, Number 3 Spring 2023*, *Beyond the State: Abortion Care Activism in Peru | Signs: Journal of Women in Culture and Society: Vol 48, No 3, p. 614 - 616*.

5. UN Committee on the Rights of the Child, Protocol to the Convention on the Rights of the Child on a communications procedure, concerning communication No. 136/2021, 13 juni 2023, CRC/C/93/D/136/2021.”

3.2. Beoordeling

3.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

3.2.2. Ontvankelijkheid van het middel

In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.2.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) op basis van verzoeksters verklaringen niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, nu (i) haar gedrag niet te rijmen is met een nood aan internationale bescherming, (ii) ze er niet in slaagt haar abortus en haar vrees ten gevolge hiervan aannemelijk te maken en (iii) ze niet heeft aangetoond dat ze omtrent de problemen met haar oom niet terecht zou kunnen bij de Peruviaanse autoriteiten, omdat (B) er voor burgers in Peru actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, omdat (C) uit verzoeksters verklaringen niet blijkt dat zij als Quechua gediscrimineerd zou worden, noch dat zij een dermate kwetsbaar profiel heeft dat ze de weg naar de politie

niet zou vinden en omdat (D) de door verzoekster neergelegde documenten deze vaststellingen niet kunnen wijzigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover ze in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart niet terug te kunnen keren naar haar land van herkomst, Peru, (i) omwille van problemen met haar oom en (ii) omdat ze vreest vervolgd te worden ten gevolge van een illegale abortus.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoekster er niet in slaagt om een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin omwille van de door haar aangehaalde redenen aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar zij in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende stelt:

“Ten eerste is uw gedrag niet te rijmen met een nood aan internationale bescherming.

- Hoewel u reeds op 1 augustus 2022 in België arriveerde, heeft u pas op 25 april 2023 een verzoek om internationale bescherming ingediend. Een dergelijk laattijdig verzoek is moeilijk in overeenstemming te brengen met of getuigt geenszins van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.*
- U verklaart dat u niet op de hoogte was van het bestaan van een asielprocedure (CGVS, p. 5), maar dit is geen afdoende verklaring voor een dergelijk laattijdig verzoek om internationale bescherming. Van iemand die beweert een dergelijke vrees te hebben, kan namelijk worden verwacht dat die actief op zoek gaat naar informatie omtrent het legaliseren van zijn verblijf.*
- Bovendien zijn uw verklaringen hierbij weinig geloofwaardig te noemen. Zo gaf u aan dat u naar België bent gekomen met de intentie om weg te vluchten van uw oom, maar u wist klaarblijkelijk dan wel niet dat er in België een asielprocedure bestond. Gevraagd waarom u voor België koos, verklaarde u dat het was omdat het een ver land is en dit het eerste land was dat in u opkwam. Wetende dat u volgens uw verklaringen geen familie heeft in België, is het des te vreemd dat u bij aankomst in België helemaal geen regelingen had gemaakt qua verblijf. Nochtans verklaarde u uw reis zelf geregeld te hebben en uw ticket bij een reisorganisatie gekocht te hebben. Dat u dan helemaal niet nagedacht zou hebben waar u dan zou verblijven, maar u toevallig een Peruviaanse dame tegenkwam op straat die u daarna uitnodigde om bij haar te verblijven, is volstrekt ongeloofwaardig. Hetzelfde kan gezegd worden over uw verklaring dat u later van een Peruviaanse dame op straat te horen kreeg dat er in België een asielprocedure bestond (CGVS, p. 5-6). Voorgaande bevindingen ondermijnen bijgevolg ernstig uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in het bijzonder.”*

Verzoekster wijst er in haar verzoekschrift op tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) verduidelijkt te hebben dat ze niet op de hoogte was van de te volgen procedure. Zodoende beperkt ze zich ertoe haar eerdere verklaringen te herhalen, doch brengt ze geen concrete elementen aan die bovenstaande motieven in een ander daglicht kunnen plaatsen. Verder licht ze toe dat ze niet begeleid werd in haar reisweg en bij haar aankomst in België en dat ze op geïsoleerde wijze leefde, waarbij ze enkel contact had met de vrouw bij wie ze woonde, die haar verblijf niet geregulariseerd had. De Raad wijst er in dit kader op dat van verzoekster, die bescherming zoekt bij de Belgische autoriteiten, verwacht kan worden dat zij na aankomst snel de nodige stappen zet om zich hierover te informeren en dit zo snel mogelijk in orde brengt, waartoe verzoekster echter in gebreke blijft. Met voorgaand betoog slaagt verzoekster er aldus niet in een afdoende verklaring te bieden

voor, of afbreuk te doen aan, de terechte vaststelling dat ze pas overging tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming ongeveer negen maanden na haar aankomst in België, noch doet verzoekster afbreuk aan de verwachting dat ze zich bij aankomst in het land van toevlucht zo snel mogelijk zou beroepen op de bescherming van de autoriteiten indien ze daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert ten aanzien van haar land van herkomst.

Voorts motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing als volgt:

“Ten tweede slaagt u er niet in om uw abortus en uw vrees ten gevolge ervan aannemelijk te maken.

- Uw abortus dateert van eind 2019 en u geeft aan dat het ziekenhuis de autoriteiten hiervan op de hoogte brachten tijdens uw consultatie en dat u problemen kende met de autoriteiten (CGVS, p. 7, 9-10; zie map ‘Documenten’). U heeft Peru echter pas eind juli 2022 verlaten, wat betekent dat u nog minstens tweeënhalf jaar na uw abortus in Peru heeft gewoond. Bovendien heeft u gedurende deze periode twee jaar gewerkt in een gemeentehuis, namelijk van 2019 tot 2021 (CGVS, p. 4), wat niet te rijmen valt met uw verklaringen omtrent uw beweerdde problemen met de autoriteiten.*
- Ondanks verschillende (bij)vragen slaagt u er niet in te overtuigen dat u door de autoriteiten vervolgd werd of dat er een juridische procedure in Peru was gestart. Zo verklaart u vaagweg dat u problemen had met de politie en dat ze u zochten, maar u kan geen antwoord bieden op de vraag hoe ze u dan zochten. Gevraagd of de politie dan naar uw huis is langsgelopen of u een oproeping heeft gestuurd, antwoordt u dat u geen enkele oproeping heeft ontvangen omdat u niet meer in de stad woonde en uw nieuw adres niet had doorgegeven aan de commissaris (CGVS, p. 7-8, 10-11). Uw moeder woonde echter steeds op hetzelfde adres en u staat tot op heden met haar in contact. Dat u van haar niet te horen zou krijgen of er oproepingen van de politie waren gearriveerd, is niet geloofwaardig. U geeft vervolgens aan dat u niet weet wat het commissariaat verder heeft gedaan met de informatie van uw abortus en u heeft zich ook niet proberen informeren hierover via andere personen zoals een advocaat (CGVS, p. 10-11). Uiteindelijk geeft u aan dat u niet weet of er een onderzoek naar u is gestart omtrent deze abortus, waardoor dus ook niet gesteld kan worden dat u effectief vervolgd werd door de autoriteiten hieromtrent.*
- U legt hier bovendien ook tegenstrijdige verklaringen over af. Zo verklaart u dat u na uw ziekenhuisbezoek in het huis van uw grootouders bent gaan wonen wegens deze problemen met de politie. U zou dan zes maanden later Peru hebben verlaten (CGVS, p. 7). Dit kan onmogelijk kloppen, aangezien uw abortus van 2019 dateert en u Peru pas halverwege 2022 heeft verlaten en dus niet zes maanden na de abortus.*
- Gevraagd welke intentie u had om naar België te komen, gaf u ook aan dat u van uw oom wilde wegvlugten (CGVS, p. 5). De gedane abortus lijkt dus niet de specifieke aanleiding van uw vertrek geweest te zijn.*
- Uit de bloedtest die u indient (zie map ‘Documenten’) kan, op basis van de HCG waarden, afgeleid worden dat u eind december 2019 inderdaad bloedwaarden had die overeenkwamen met een mogelijke zwangerschap (zie map ‘Landeninformatie’). Hieruit blijkt ook dat u in het ziekenhuis een bloedonderzoek liet uitvoeren, maar hieruit kan geenszins afgeleid worden dat er sprake is geweest van een abortus.*
- Er wordt op zich niet betwist dat abortus in Peru illegaal is en dat hier gevangenisstraffen of werkstraffen op staan. Echter, gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat er daadwerkelijk sprake is geweest van een abortus en dat u ten gevolge ervan vervolgd wordt door de Peruaanse autoriteiten. Volledigheidshalve kan hieraan nog toegevoegd worden dat u ook geen klacht heeft ingediend tegen uw ex-partner, hoewel uit de hieronder geciteerde informatie blijkt dat dit wel degelijke mogelijk is. Dat de politie u niet zou helpen is geen afdoende rechtvaardiging voor uw nalaten in dit verband (CGVS, p. 11 en 12).”*

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat zij moeilijkheden ondervindt om materieel bewijs te voorzien van de abortus, omdat dit illegaal is en tegen haar wil en op clandestiene wijze verliep, brengt ze geen concrete elementen of argumenten aan die haar vrees voor vervolging omwille van de illegale abortus *in concreto* aannemelijk maken. Verzoekster kan verder niet overtuigen waar zij, aangaande de tegenstrijdigheid die wordt vastgesteld in haar verklaringen betreffende haar woonplaats na de abortus, stelt dat ze zes maanden ondergedoken leefde bij haar grootouders, en na de periode van zes maanden nog steeds bij haar grootouders leefde, maar toen wel het huis verliet om te gaan werken. De Raad merkt in dit verband op dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud eenduidig verklaarde dat ze een half jaar bij haar grootouders gewoond heeft, en nadien Peru verlaten heeft (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7), wat niet in overeenstemming kan worden gebracht met de toelichting die ze hieromtrent in haar verzoekschrift geeft. Waar zij aanvoert dat de adjunct-commissaris slechts één tegenstrijdigheid vaststelt, stipt de Raad aan dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, ongeloofwaardige en onaannemelijke verklaringen. De Raad stelt vast dat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing op genoegzame wijze heeft uiteengezet waarom verzoeksters vluchtmotieven niet kunnen overtuigen van een gegronde vrees voor vervolging.

Verzoekster voert verder aan dat het feit dat ze bij de overheid werkte, niet afdoet aan haar nood aan bescherming, aangezien het contract ondertekend werd onder de naam van haar moeder. De Raad merkt op dat verzoekster echter in gebreke blijft dit te staven met enig begin van bewijs, waardoor dit niet kan

overtuigen. Verder kan ze niet gevolgd worden waar ze aanvoert dat in de bestreden beslissing haar zwangerschap en het feit dat ze vandaag geen kinderen heeft niet betwist worden, en dat bijgevolg haar zwangerschap vroegtijdig beëindigd werd, “door ofwel een natuurlijke ofwel gedwongen miskraam (in de zin van een abortus)”, en zij in beide gevallen een gegronde vrees voor vervolging koestert. De Raad merkt op dat verzoekster hoe dan ook, of haar zwangerschap nu al dan niet werd beëindigd door een abortus, niet weet aan te tonen dat zij hierdoor door de autoriteiten vervolgd zou zijn of dat er een juridische procedure zou zijn opgestart, zoals door de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld. De wettelijke bepaling die verzoekster in haar verzoekschrift aanhaalt, waaruit blijkt dat artsen wettelijk verplicht zouden zijn om melding te maken van een abortus, doet evenmin afbreuk aan het feit dat, zelfs zo verzoeksters zwangerschap inderdaad beëindigd zou zijn door een abortus, zij geen concrete vrees voor vervolging hierdoor aannemelijk weet te maken, maar zij integendeel nog enkele jaren in Peru verbleven heeft zonder hiervan enig gevolg te ondervinden. Waar verzoekster in dit kader nog verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

De Raad treedt de adjunct-commissaris verder bij waar ze met reden vaststelt dat verzoekster in het kader van de problemen die zij en haar familie hebben met haar oom I., niet alle redelijkerwijze van haar te verwachten nationale mogelijkheden tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Peru opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat zij aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor haar de enige overgebleven uitweg was. De adjunct-commissaris zet hierover in de bestreden beslissing het volgende uiteen:

“Vooreerst, blijkt uit uw verklaringen dat uw moeder in het verleden beroep kon doen op de Peruaanse autoriteiten in het kader van de problemen tussen haar en uw oom I(...) en uw tante S(...).

- U verklaart dat uw moeder en haar kinderen – u inclusief – wel al vaker lastig gevallen werden door I(...) en S(...). U geeft aan dat uw oom jullie sloeg, bedreigde en nog ander ongepast gedrag vertoonde (CGVS, p. 6). Uw tante heeft uw moeder in het verleden ook eens geslagen en uitgescholden en nam ook eens uw broertje bij de keel (CGVS, p. 7).
- Toen u 14 of 15 jaar oud was, heeft uw moeder in verband met bovenstaande problemen met I(...) een klacht ingediend bij de politie. Volgens uw verklaringen werd er niet veel aandacht aan besteed omdat jullie op het platteland woonden en uw moeder Quechuan spreekt. U vervolgt dat jullie geen rechtvaardigheid kregen en dat de problemen met uw oom bleven aanhouden (CGVS, p. 2, 6). Echter blijkt uit uw latere verklaringen dat de politie wel degelijk heeft opgetreden tegen uw oom. Zo geeft u aan dat uw oom een kennisgeving heeft gekregen, dat hij zich moest gaan aanbieden bij de gevangenis en dat hij een contactverbod opgelegd kreeg (CGVS, p. 14-15). U kan hier dus bezwaarlijk stellen dat de politie geen aandacht aan deze klacht besteedde.
- Ofschoon u aanvankelijk aangeeft dat de eerste politieagent met wie uw moeder sprak deze klacht niet wilde opnemen en tegen uw moeder zei dat ze voor familie zaken ergens anders moest zijn, blijkt uit uw latere verklaringen dat uw moeder, weliswaar op een andere plaats, wel degelijk klacht heeft kunnen indienen tegen uw oom (CGVS, p. 13 en 14).
- Hoewel u beweerde dat er weinig gebeurde met de door uw moeder ingediende klacht blijkt uit uw verklaringen dat er wel degelijk stappen zijn gezet (CGVS, p. 14-15). U bent evenwel niet eenduidig over de stappen die effectief gezet zijn. Initieel geeft u aan dat uw oom een kennisgeving kreeg dat hij naar de gevangenis moest gaan, maar dat hij dat niet deed en dat zijn advocaat ervoor zorgde dat de klacht gearchiveerd werd (CGVS, p. 14). Later geeft u dan aan dat hij zich wel degelijk is gaan aanbieden en dat hij dan een contactverbod opgelegd kreeg (CGVS, p. 15). Gevraagd naar de reden van annulering van deze klacht of de naam van I(...) zijn advocaat, blijft u het antwoord schuldig (CGVS, p. 15).
- Vervolgens verklaart u dan dat uw moeder later nog veel andere klachten heeft proberen indienen, maar dat er geen aandacht aan werd besteed. U wijdt dit aan de discriminatie ten aanzien van mensen die Quechua spreken (CGVS, p. 6, 15-16). Uw verklaringen hieromtrent kunnen echter niet overtuigen. Zo is het vreemd dat u aangeeft dat uw moeder niet naar de provincie is geweest om klacht in te dienen, terwijl ze informatie had dat ze die klachten net daar moest indienen en ze haar daar in het verleden ook hebben geholpen (CGVS, p. 14, 16). Ook heeft uw moeder nooit hulp gevraagd aan iemand omtrent het indienen van een klacht. Nochtans spraken veel mensen in haar omgeving, zoals u, perfect Spaans, had uw moeder een goede band met haar vader – die haar een extra stuk grond gaf en haar dus waarschijnlijk ook wel had willen helpen – en heeft uw moeder een partner (CGVS, p. 3, 12, 16).
- Documenten omtrent deze klacht of de juridische procedure kan u niet neerleggen (CGVS, p. 2, 15).
- Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de Peruaanse politie haar politietaken naar behoren vervult. Zo treedt de politie op in situaties van geweld, drugs (gebruik en smokkel), burenruzies, seksueel misbruik, moord, afpersing en andere gemeenrechtelijke feiten. De beschikbare informatie toont tevens aan dat, hoewel er hier ruimte is voor verbetering, in het geval de Peruaanse politie haar werk in particuliere

gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen. Zo worden corrupte politieagenten die betrokken zijn in criminele activiteiten, zelfs als ze een hogere functie hebben, vervolgd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Absolute bescherming kan overigens door geen enkele rechtsstaat worden geboden, doch de aanwezigheid van redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade volstaat.

Daarnaast, wat betreft uw persoonlijke problemen met uw oom, wenst het CGVS op volgende zaken te wijzen.

- Ofschoon het Commissariaat-generaal erkent dat geweld tegen vrouwen en meisjes een significant probleem is in Peru, kan evenwel niet a priori worden aangenomen dat elke vrouw of meisje in Peru het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal, die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat seksuele intimidatie is opgenomen in de wetgeving als misdad en er een gevangenisstraf tot 11 jaar voor gegeven kan worden. In 2019 werd een man voor seksuele intimidatie veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar en acht maanden. Voorts dient te worden aangestipt dat, hoewel geweld tegen vrouwen inderdaad op grote schaal voorkomt in Peru, uit de beschikbare informatie blijkt dat de Peruviaanse autoriteiten zich van deze problematiek bewust zijn en stappen ondernemen om gendergerelateerd geweld te voorkomen, alsook om bescherming te bieden aan slachtoffers van dergelijke vormen van geweld. Zo werd in 2018 een Noodcommissie opgericht om de stijgende cijfers van gendergerelateerd geweld aan te pakken. Bovendien werden de investeringen om gendergerelateerd geweld te bestrijden tussen 2018 en 2019 verdubbeld. Meer dan 100 verschillende acties en programma's werden uitgerold in verschillende sectoren, met onder andere aandacht voor voorzieningen voor slachtoffers, noodcentra voor vrouwen en gespecialiseerde trainingen voor bevoegde ambtenaren. Tegen 2020 werd een Nationale Preventiestrategie uitgewerkt en geïncorporeerd in het actieplan omtrent gendergerelateerd geweld.
- U verklaart dat uw oom u tweemaal heeft proberen aan te randen, eenmaal toen u 18 jaar was en een tweede maal toen u bijna 19 jaar was (CGVS, p. 6, 13). U heeft echter nooit klacht ingediend hieromtrent, noch politiebescherming gevraagd (CGVS, p. 13).
- Gevraagd waarom u geen klacht indiende, geeft u aan dat u dit niet deed omdat uw moeder vroeger al eens klacht tegen hem indiende, maar de politie toen niets deed (CGVS, p. 13). Echter uit uw latere verklaringen blijkt de politie wel degelijk opgetreden te hebben met betrekking tot de eerdere klacht die uw moeder indiende (cfr. supra).
- In dit kader dient ook opgemerkt te worden dat u perfect Spaans spreekt – en dus niet enkel Quechua –, en ten tijde van de aanrandingspogingen reeds meerderjarig was. Aangezien uw moeder eerder al klacht had ingediend, had u zich bovendien eenvoudig kunnen informeren over de procedure en locatie om een klacht in te dienen. Uw verklaring omtrent het niet (willen) indienen van een klacht is dus geen afdoende verklaring voor het nalaten hiervan.
- Het spreekt voor zich dat, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker om internationale bescherming, aangetoond dient te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming."

Verzoekster kan niet worden bijgetreden waar zij aanvoert dat er geen daadwerkelijke bescherming heeft plaatsgevonden, omdat de klacht die (door haar moeder) werd ingediend niet concreet heeft bijgedragen aan haar veiligheid, aangezien deze gearchiveerd werd. De Raad wijst er in navolging van de adjunct-commissaris op dat de politie wel degelijk heeft opgetreden, daar zij een kennisgeving verstuurd en verzoeksters oom een contactverbod opgelegd kreeg, doch het verzoekster zelf is die die niet kan aangeven wat de reden is van de archivering van de klacht (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Tevens blijkt dat haar moeder, na het indienen van deze eerste klacht, niet naar de juiste instanties ging voor het indienen van de volgende klachten, hoewel zij hiervan op de hoogte bleek te zijn (*Ibid.*, p. 14-16). Bovendien merkt de Raad op dat verzoekster zelf nooit een klacht heeft ingediend tegen haar oom (*Ibid.*, p. 13). Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat het optreden van de autoriteiten geen resultaatsverbintenis inhoudt en niet absoluut hoeft te zijn.

Waar verzoekster verder wijst op haar individuele omstandigheden, namelijk dat zij een vrouw is die afkomstig is uit het platteland en behoort tot de Quechua-minderheid, waardoor zij te maken zou krijgen met discriminatie en niet serieus genomen zou worden door de veiligheidsdiensten, verwijst de Raad naar de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing:

“Dat u als Quechua zou gediscrimineerd worden (CGVS, p. 16-17), blijkt helemaal niet uit uw verklaringen. Zo geeft u aan dat de politie wel degelijk heeft opgetreden nadat uw moeder klacht indiende in verband met het huiselijk geweld van uw oom, heeft u onderwijs genoten en heeft u zelfs twee jaar voor de gemeente gewerkt. Waar uw advocaat verder nog wijst op uw kwetsbaar profiel, wenst het CGVS te bemerken dat u uw middelbaar diploma in Peru heeft behaald, u perfect Spaans spreekt, u in Peru twee jaar in een gemeentehuis heeft gewerkt en u op eigen houtje naar België bent gekomen en hier negen maanden heeft geleefd zonder enige steun van de Belgische overheid. Uit dit alles blijkt een hoge mate aan zelfredzaamheid. Bovendien had uw moeder eerder al de weg naar de politie gevonden en hebben zij ook wel degelijk opgetreden tegen uw oom. Er kan hier dus geenszins gesteld worden dat u een dermate kwetsbaar profiel had waardoor u de weg naar de politie niet zou vinden.”

De Raad wijst erop dat het aan verzoekster toekomt om bovenstaande motieven, die pertinent en terecht zijn, aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Aangezien verzoekster zich er in voorliggend verzoekschrift toe beperkt haar verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud te herhalen, blijft zij hiertoe in gebreke.

De door verzoekster neergelegde documenten kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen. Wat betreft de bloedanalyse wordt verwezen naar wat hierover *supra* wordt uiteengezet, namelijk dat hieruit kan blijken dat verzoekster waarden vertoonde die kunnen wijzen op een zwangerschap, doch hieruit geen abortus blijkt, noch dat zij omwille hiervan vervolgd zou worden (AD, stuk 5, ‘Documenten’, nr. 2). Haar identiteitskaart en paspoort wijzen verder louter op haar identiteit, die *in casu* niet wordt betwist (*Ibid.*, nr. 1).

Wat betreft de informatie die verzoekster bijvoegt als bijlage aan haar verzoekschrift, merkt de Raad op dat deze louter algemeen van aard is en geen betrekking heeft op verzoeksters persoonlijke situatie, waardoor deze informatie geen ander licht kan werpen op verzoeksters beweerde persoonlijke vrees voor vervolging (stukkenbundel verzoekster, stukken 3-5).

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Peru, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar land van herkomst heeft verlaten, dan wel er niet meer naar kan of wil terugkeren uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.2.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Peru.

3.2.5.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming omwille van de problemen met haar oom en de beweerde vervolging naar aanleiding van de illegale abortus.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd.

3.2.5.3. De Raad merkt voorts op dat verzoekster geenszins de analyse in de bestreden beslissing betwist dat er actueel voor burgers in Peru geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De analyse aangaande de veiligheidssituatie vindt steun in de landeninformatie aanwezig in het administratief dossier en wordt, daar zij

door verzoekster niet verder wordt betwist, laat staan weerlegd, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.2.5.4. Gelet op het voormelde toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze bij een terugkeer naar Peru een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.2.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Ze toont evenmin aan dat ze in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg ze de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten en kon ze nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft ze zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

3.2.9. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont ze aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend vijftieng door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. WILLAERT

